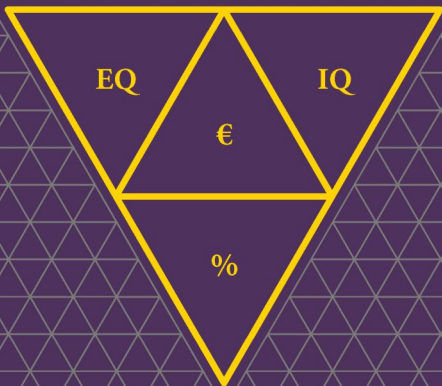

TETRAÉDER 2077

MILAN PAVLÍK

MILAN PAVLÍK

TETRAÉDER 2077

2026

© TETRAÉDER 2077

© Milan Pavlík, 2026

Vydal: MUDr. Milan Pavlík

www.milanpavlik.com

Jazyková korektúra: Lucia Chynoranská a Milan Pavlík

DTP: Peter Vlček

Realizácia tlače: Polygrafické centrum, s.r.o.

Vydanie prvé

Rok vydania 2026

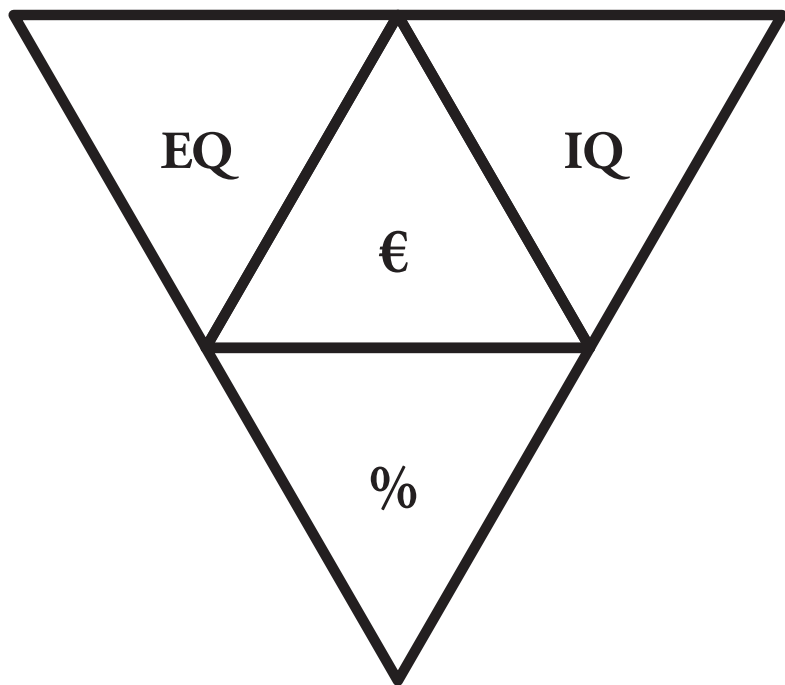
ISBN 978-80-570-7676-6

MILAN PAVLÍK

www.milanpavlik.com

TETRAÉDER 2077

MILAN PAVLÍK

*„Ani všetka temnota na svete nedokáže uhasiť
svetlo jednej sviečky.“*

sv. František z Assisi

*Kniha vznikla na základe
skutočných udalostí.*

POĎAKOVANIE

Ďakujem Bohu za svetlo, ktoré ma vedie.

Ďakujem sebe za odvahu kráčať.

Ďakujem svojej manželke za lásku a trpezlivosť.

Ďakujem sprievodcom za ich tichú pomoc na ceste.

Ďakujem svojim blízkym, ktorí stáli pri mne,
keď som tvoril tento svet z písmen.

INTRO

Predstav si, že sa ocitneš v priestore, ktorý nepozná hranice času, logiky ani fyziky. V miestnosti, kde sa realita ohýba podľa myšlienok a kde ťa čakajú tri mimozemské bytosti, ktoré neprišli dobývať, ale rozprávať sa.

Tam sa odohráva príbeh Milana – obyčajného človeka, ktorý sa ocitne v neobyčajnej situácii. Jeho cesta nie je len osobná, ale aj kolektívna. Je to výzva pre celé ľudstvo.

Táto kniha je filozofická sci-fi výprava do hĺbín našej spoločnosti, do zákutí ekonomického systému, do podstaty ľudského vedomia. Autor sa odvážne púšťa do tém, ktoré by iní radšej obchádzali, ako základný príjem, progresívne zdanenie, duchovná evolúcia, prekonávanie ega, multidimenzionálny priestor či Imhotepov šach ako metafora spolupráce. A robí to s gráciou, ktorá čitateľa nezahlcuje, ale ho pozýva k zamysleniu.

Príbeh je vyrozprávaný v prvej osobe, čo umožňuje vytvoriť intímny most medzi údivom hlavného hrdinu a čitateľa. Dej je ako šachová partia – nie však súťažná, ale kooperatívna. Každý ťah, každá myšlienka, každé posolstvo od KAY – LEN, SAB – TEN-a či MUR – IEL je pozvánkou k dialógu. A nie je to len o tom, čo sa nám snažia povedať, ale najmä o našej reakcii na ich posolstvo. Čitateľ sa tak stáva pozorovateľom a zároveň spolutvorcom.

Kniha je pre všetkých, ktorí sa neboja nahliadnuť za oponu bežného života, ktorí hľadajú viac než len zábavu. Pre tých, ktorí veria, že aj literatúra môže byť nástrojom zmeny – že práve slová môžu byť tou pomyselnou iskrou, ktorá zapáli revolúciu v ľudskom myslení.

A tak ťa pozývam – nielen čítať, ale priamo vstúpiť do sveta, v ktorom mimozemšťania nepredstavujú hrozbu, ale nádej. Kde virtuálna realita nie je únikom, ale laboratóriom budúcnosti a kde štyri vrcholy tetraédra – EQ, IQ, € a % – tvoria nový kompas pre ľudskú civilizáciu.

Možno je to len príbeh alebo to môže byť aj plán. A ak sa začítaš dostatočne pozorne, možno nájdeš odpovede, ktoré si hľadal celý život.

PRÍHOVOR AUTORA

Keď som mal asi deväť rokov, v televízii vysielali anglický seriál *Čoky*. Išlo o adaptáciu knihy Chocky od Johna Wyndhama. Bol to autorov posledný román, zameraný na dieťa a mimozemskú inteligenciu.

Jeho dej, samozrejme, prezrádzať nebudem. Táto, hoci útla knižočka (okolo 140 strán), patrí medzi jeho najfilozofickejšie a najintrospektívnejšie diela. Od autorových predchádzajúcich poapokalyptických románov sa líši jemnejším tónom a zameriava sa hlavne na psychológiu a medziľudské vzťahy. Ako dieťa som to vtedy nevedel, o autorovi som sa viac dozvedel až po štyridsiatke, keď som si od neho prečítal román *Deň Trifidov*. Mimochodom, tento román sa mi páčil viac ako román *Chocky*.

Už si presne nepamätám dej toho seriálu, ale viem, že som v ňom po prvý raz uvidel rotujúci „tetraéder“, aj keď to nebol presný tetraéder. A prečo ho teda spomínam? Pretože tento útvar už vtedy vo mne vyvolal akýsi vnútorný nepokoj, aj keď som netušil prečo.

Potom sa mi v živote „prihodilo“ pár vecí. Vyštudoval som medicínu. Chvíľu som pracoval na Slovenskej akadémii vied a niekoľko rokov som robil medicínskeho reprezentanta. Posledných šesť rokov sa venujem správe osobných financií. Napísal som knihu *Základy finančného zdravia* (2012), vytvoril som spoločenskú hru na výučbu finančnej

gramotnosti *Finančná odysea* (2014) a neskôr aj jej vylepšenú verziu *Finančná odysea DeLuxe* (2019). Posledných desať rokov sa v spoločnosti Mensa Slovensko venujem práci s nadanými deťmi, pre ktoré spoluorganizujem letné tábory, klubovne, krúžky a iné podujatia. No až pri písaní tejto knihy som si uvedomil, že som sa stal „poštárom“. Priniesol som správu o obyčajnom človeku, ktorý sa ocitol v neobyčajných okolnostiach.

Celý môj doterajší život bol ako symfónia synchronizít. Strategicky pripravovaná a realizovaná, ale to som si uvedomil až neskôr. Túto knihu som začal písať, keď čas odkrojil presne jednu tretinu zo storočnice výročia zhliadnutia spomínaného seriálu. Môj nepokoj z tetraédra sa vrátil, ale teraz už viem, že to nie je náhoda. Došlo mi, že už ako dieťa som, pravdepodobne, podvedome cítil, že o ňom v budúcnosti napíšem knihu. Lenže vtedy, ešte ako malý človečik, som túto informáciu nevedel pochopiť a spracovať.

Moje pochybnosti, ktoré som pociťoval na začiatku písania, vyplývali najmä z toho, ako budú informácie, podané v mojej knihe, prijaté. Bude to vôbec niekto chcieť čítať? A ako to tam všetko dokážem napísať? Ako sa budú ľudia na mňa pozerat'?

Nepokoj ma pohlcoval ako hustá hmla. Bol znamením, že mi záleží na slovách, do ktorých vkladám seba a svoje nadobudnuté poznanie. A práve preto majú svoju silu a odzrkadľujú môj vnútorný svet.

Pravda je, že každá kniha si nájde svojich čitateľov. Nemusí to byť hneď a nie vždy tam, kde by sme to očakávali, ale svoju cestu a miesto, kde je potrebná, si určite nájde.

Pochopil som, že písanie nie je výkon. Je to dýchanie duše. Nie je to o dokonalosti, ale o pravdivosti. A tá sa nedá napísať zle. Uvedomil som si, že pohľady druhých sú len odrazy. V mojej knihe je veľa svetla a svetlo sa nemusí báť vrhajúcich tieňov.

Písal som ju, akoby som sa rozprával s priateľom, ktorý ma nikdy nesúdi. Písal som ju, akoby som skladal hudbu, ktorú počuje len ticho. Pri písaní som zažíval vnútornú slobodu a cítil som, že je v nej ukrytá láska, radosť a šťastie. A všetko toto pochopenie mi pomohlo knihu úspešne dokončiť.

Tetraéder 2077 dejovo nemá s knihou *Chocky* takmer nič spoločné. Určitú spojitosť možno nájsť len v prítomnosti mimozemskej inteligencie, komunikujúcej s hlavným hrdinom, a filozofickom prístupe k rôznym témam. Pre mňa je táto kniha začiatkom modelu novej koncepcie, nového pohľadu na usporiadanie sveta, novej paradigmy.

Ako dospelý som si uvedomil, že chcem pomáhať ľuďom. Práca, ktorú som až do napísania *Tetraédra 2077* vykonával, však nebola celkom ono. Bolo krásne ušetriť ľuďom peniaze, dobre im nastaviť životné poistenie či vybaviť hypotéku s výhodnými podmienkami. Knihou a hrou som však dokázal ešte viac. Obe sa dostali do základných a stredných škôl, v ktorých doteraz pomáhajú zvyšovať finančnú gramotnosť.

Najkrajšia je práca s nadanými deťmi, pri ktorej mám úžasný pocit naplnenia a aj moje vnútorné dieťa prekypuje radosťou a šťastím. Túžil som byť však ešte viac užitočný aj v iných rovinách a odovzdať čo najväčšej skupine ľudí všetko, čo je v mojom vnútri. Posunúť svet k lepšiemu. Preto vznikla

táto kniha, ktorá je čiastočne aj mojou osobnou spoveďou. Je to Milanova spoveď o jeho neobyčajnom zážitku, ktorý mu zmenil život.

Milanova zdanlivá pasivita v príbehu vytvára tichý priestor, do ktorého sa môže čitateľ aktívne zapájať. Úloha hlavného hrdinu nie je viesť rozhovor, ale ho umožniť. Tým, že neodporuje a neponúka vlastné riešenia, vytvára medzeru, v ktorej sa môže odohrávať vnútorný dialóg čitateľa. Jeho reakcie sú úmyselne jemné, aby neprekryli tie čitateľove. A jeho prijímanie informácií nie je slepé, ale otvorené – ako otvorené dvere, cez ktoré môže čitateľ vstúpiť do vlastnej filozofickej hĺbky. Každá informácia, ktorú prijíma, nie je uzavretým poznaním, ale otvorenou otázkou, ktorú si čitateľ pri čítaní môže položiť: „Verím tomu? Rozumiem tomu? Cítim to rovnako?“

Pozývam ťa na cestu, na ktorej myšlienky rozkvitajú do možností a poznanie sa stáva zrelým plodom.

Nech je každá kapitola zrkadlom tvojej vlastnej hĺbky!

S láskou a pokorou

Milan Pavlík

PROLÓG

Drahý čitateľ, drahá čitateľka,

kniha, ktorú si práve otvoril, je pozvaním – výzvou k zamysleniu, k pohybu, k redefinovaniu toho, čo dnes vnímame ako samozrejmé.

Žijeme v časoch, keď technológie rastú rýchlejšie ako ľudské porozumenie. Sme svedkami explózie automatizácie, robotiky a umelej inteligencie, ktoré menia naše pracovné zázemie, sociálne väzby aj chápanie toho, čo znamená byť človekom. No zatiaľ čo technický pokrok letí vpred, naše spoločenské štruktúry zostávajú uviaznuté v minulosti.

Tento nesúladsa nedá ignorovať.

Preto vznikla táto kniha – ako predstavenie novej paradigmy. Nie je hotovým návodom ani definitívnym slovom. Je pozvaním a predstretím alternatívy, ktorá sa rysuje ako jedna z možností.

Je to román s dejovou líniou, no jeho hlavné myšlienky sú zachytené vo forme rozhovorov či úvah. Niektoré témy sú načrtnuté len v náznakoch, iné podané viac do hĺbky, fakticky, jasne a priamo. Ak bude pre teba niečo ťažšie uchopiteľné, neváhaj sa k tomu vrátiť – možno časom dozrieš ty, možno myšlienka. A možno oboje.

Sú chvíle, keď hĺbka nepotrebuje veľa slov. A sú témy, ktorých celistvosť sa vynára až neskôr – v priestore medzi riadkami, z tvojej vlastnej skúsenosti, v tvojej úvahe. Preto nájdeš v tejto knihe aj oblasti len jemne pootvorené či nedopovedané – aby si mal priestor vstúpiť do nich ty sám. A možno práve to, čo ostáva nevypovedané, sa ťa dotkne najviac.

Tu a tam možno natrafiš na pasáže, ktoré ti budú pripadať ako „odbočka“ – zdĺhavý popis, príklad –, či dokonca ako „nepotrebná vsuvka“. Ak ťa neoslovia, pokojne ich preskoč. Budú na teba v knihe aj naďalej čakať a dostaneš sa k nim, keď príde ich čas.

Informácie vo vetách a v ich kompozícii sú podávané aj podprahovo – forma je rovnako dôležitá ako obsah. Dovoľ si preto napísaný text vnímať nielen obsahovo, ale aj intuitívne.

Niektoré návrhy sa ti môžu zdať ťažko realizovateľné až nepravdepodobné, iné až príliš jednoduché. No práve v tejto rôznorodosti sa ukrýva krása: ako v kobercovej tkanine, kde sa jednotlivé nite prelínajú do vzoru, ktorý objavíš až s odstupom.

Mojím cieľom je nasmerovať tvoju pozornosť. Stačí, ak sa počas čítania v tebe niečo pohne. Možno si to práve ty, koho táto kniha hľadá – nie ako pasívneho čitateľa, ale ako aktívneho tvorca. Ak sa totiž k vízii pridá správne množstvo jednotlivcov s vôľou konať, stane sa z nich hybná sila. A to je, pravdepodobne, hlavný dôvod, prečo túto knihu držíš v rukách.

Zmena je nevyhnutná a jej realizácia musí byť plynulá. Môže byť vedomá, premyslená a ľudská. A práve ľudskosť – nie rýchlosť, výkon či sila – by mala byť naším severom.

Tak si urob pohodlie a otvor svoje srdce i myseľ. A pokojne čítaj! Kniha už na teba čaká. Vnímaj ju ako inšpiráciu, ako cvičenie mysle alebo len ako svieži závan letného vánku, ktorý ťa na chvíľu obklopí a popri tom zanechá v tvojom vnútri tiché: *Áno, niečo nové práve začína!*

Nech ťa čítanie tejto knihy obohatí na duchu, rozjasní ti dušu a pohladí tvoje srdce.

Vitaj!

Kapitola prvá:

AKO TO ZAČALO

Jedného horúceho letného dňa v druhej polovici augusta som sa bol so svojimi tromi kamarátmi v horách bicyklovať. Trasa, ktorú sme si na ten deň naplánovali, bola vcelku pohodová, nenáročná, s niekoľkými prevýšeniami, len jej záverečná časť viedla cez les so strmým zostupom po neupravenej ceste. Bol to najnáročnejší a najnebezpečnejší úsek. Nechali sme si ho na záver ako adrenalínový dezert, keďže to bolo k našej chate len necelého poldruha kilometra a všetci sme sa už tešili na návrat a zaslúžený oddych. A práve táto posledná časť našej celodennej cykloturistiky sa mi stala osudnou.

Mohlo byť okolo pol štvrtej popoludní, keď som stál na vrchu svahu a pozeral dole do doliny, kde sa v diaľke črtala naša chata. Povieval príjemný vánok a ja som mal dobrý pocit, že už len pár minút a dočkám sa vytúženého cieľa a studeného osvieženia – pohára dobre vychladeného pívka. Vychutnával som si túto predstavu, netušiac, ako tento môj cyklo-výlet skončí a že nakoniec skončím v úplne inom cielei...

Spustil som sa teda dole strmým svahom s vetrom o preteky. Jazdu som si parádne užíval. Trasa sa mi javila menej nebezpečná ako pri pohľade z vrchu svahu. Alebo som si len priveľmi fandil...

Hladko som míňal jednu zákrutu za druhou. Keď som však zabácal do ďalšej odbočky a na chvíľu letmo preletel pohľadom

okolitý les, zrazu mi do cesty vbehla srnka. Rýchlo som strhol riadidlá bicykla, aby som sa vyhol priamemu nárazu, čo sa mi aj podarilo. Srnka sa za mnou určite len nechápavo pozerala, mysliac si, že čo som to za divný zjav a kam sa tak divoko ženiem.

Strhnutím riadidiel som vyletel z vyjazdenej cesty a skončil v hústí vedľa nej. Náraz sa teda, chvalabohu, nekonal. Super! Takto som sa vyhol prvej výzve. Zároveň som sa však dostal do veľmi prekérnej situácie – v hustom lesnom poraste som úplne stratil prehľad, kam sa s mojím duralovým tátošom rútim, takže som si ani nemohol všimnúť suchý peň, ktorý sa mi náhle postavil do cesty. Narazil som doň, predné koleso sa zaseklo do dreva a mňa vyhodilo zo sedadla. Letel som vzduchom hlavou vpred, tentokrát sám. Bicykel sa vzdal akéhokoľvek pokusu o lietanie. Nedá sa povedať, že by som si let nejako obzvlášť vychutnával, priznávam, že na to nebol vôbec čas. Všetko sa to zomlelo skutočne veľmi, veľmi rýchlo.

Letel som vzduchom, uvedomujúc si, že už-už dopadám na zem. Gravitácia môže byť niekedy potvora... Pocítil som náraz na niečo tvrdé, zrejme kameň. Ešte som si predtým v duchu poďakoval, že mám na hlave prilbu a že to hádam s Božou pomocou nejako prežijem. Pred očami sa mi zablysko, pocítil som ostrú bolesť v krčnej chrbtici a potom nastala tma a moje vedomie sa vytratilo niekam preč...

Keď som k sebe znovu prišiel, ležal som na zemi a všade navôkol bola tma. Čo ma však prekvapovalo, tá tma bola čierno-čierna, absolútna. Nikde som nevidel ani náznak svetla, obrysov, nejakých predmetov či niečoho, čoho by som sa mohol dotknúť, chytiť alebo sa o to oprieť.

Čo som načisto oslepol? pomyslel som si. Že by som si pri páde poškodil zrakové centrum?

Nezdalo sa mi to... Spomenul som si, ako som bol na pobyte v tme, kde som prežil týždeň v absolútnej tme. Lenže tam som mal okolo seba predmety. Napríklad posteľ, umývadlo, stolík, stoličku či vešiak, ktoré som si predtým dobre pozrel. Vedel som, že sú tam celý čas so mnou, i keď som ich v tej tme nevidel. Dokázal som ich však nahmatať a odhadnúť tak ich polohu.

Teraz som však nemal absolútne žiadnu predstavu, kde sa nachádzam. Doslova ani obraz, ani zvuk. Jediné, čo som vnímal, bola tá tma, ktorá bola akoby aktívna. Pulzovala určitou energiou a vydávala jemne bzučivý zvuk, podobný tichému motoru mrazničky alebo pradeniu mačky, ale naozaj veľmi, veľmi tichému. Akoby bola živým tvorom, aj keď priznávam, že to mohla byť len moja halucinácia.

Sprvoti som si teda myslel, že mám asi poškodený zrak, alebo som dúfal, že tá tma možno časom ustúpi a mne sa rozvidnie. Hútal som, hútal, ale na nič rozumného som neprišiel. Prestal som sa teda venovať tme.

Posadil som sa a začal si kontrolovať telo, či som celý, či nemám nikde zranenie, či nekrvácam, či ma nič nebolí. A hoci som si dobre pamätal ostrú bolesť pred pádom na zem, nikde som nenachádzal žiadne stopy po úraze. Nijaký škrabanec či ranu, či nebudaj zlomeninu, skrátka, ani náznak nejakého zranenia alebo bolesti. Ako keby sa mi nič nestalo a ten pád z bicykla bol len zlý sen.

Takisto som si uvedomil, že mám na sebe iné oblečenie. Pôvodne som mal tričko, krátke nohavice a na hlave, samozrejme, prilbu, na rukách cyklistické rukavice a na kolenách chrániče. Obutý som bol v teniskách s malým batôžtkom na chrbte.

Teraz som však mal na sebe niečo ako pončo, ktoré mi voľne prevísalo dole pod pás, a nohavice, ktoré boli bez opasku a tak pevne mi obopínali boky, akoby boli šité na mieru. Všetky vrecká na nohaviciach som mal prázdne. Ohmataním som si všimol, že materiál oblečenia bol na dotyk jemný, príjemne na tele chladil a bol aj dosť vzdušný. Nevedel som určiť, o akú tkaninu šlo. Na nohách som mal obuté príjemné mokasíny – tiež presne mojej veľkosti. No batôžka nikde nebolo.

Bolo to naozaj čudné. Nerozumel som tomu, kto ma mohol prezliecť a prezuť. A ako som sa sem dostal? Začínal som si klásť aj takú otázku, či som už náhodou nezomrel a nena- chádzam sa v stave, keď sa mi zjaví nejaký svetelný tunel, do ktorého vojdem a potom...

Len to pončo ma mrzelo! Nechcel som ísť do tunela takto ob- lečený, radšej v niečom viac štýlovejšom... Našťastie, som sa nakoniec s dresskódom trápiť vôbec nemusel, lebo sa žiaden tunel so svetlom neobjavil. Nevidel som totiž stále absolútne nič!

Ako som tam tak sedel, uvedomil som si, že aj povrch zeme bol úplne čierny, na dotyk mierne drsný, no zároveň aj cel- kom rovný. Postavil som sa. Urobil som krok vpred, dva kroky doľava, rozťahol som ruky... nikde nič, všade dostatok voľného priestoru. Opäť som sa posadil.

Bolo tam ticho a bol som sám. Skúsil som zakričať: „Halóóóó!“ Zbytočne. Nikto sa mi neozval. Moja snaha tak vyznela ako bezduchý výkrik do tmy.

Dokonca bez ozveny, našťastie... pousmial som sa nad tým.

Kedže som nič nevidel a nemal som si ani čím posvietiť, začal som premýšľať, čo ďalej.

*Zrejme tu nikto iný nie je a asi sem ani nikto tak skoro nepri-
de, rozjímal som nad svojou situáciou.*

Prešlo pár minút, možno pol hodina, hodina... Netuším. Uvedomil som si, že čakaním sa zrejme nič nevyrieši. Povedal som si, že život je pohyb a ja, jednoznačne, žijem, tak som jednoducho začal kráčať smerom do tmy.

Nemal som, čo stratiť a asi ani získať, tak som len išiel. A aby mi cesta ubiehala veselšie, začal som si spievať. V hlave sa mi vynorila časť textu z piesne od Karola Duchoňa: *Šiel, šiel.*

Šiel, šiel...

Ó, šiel, šiel...

Ó, šiel, šiel (va-va-va-va-vá-va).

Šiel, šiel (va-va-va-va-va).

Šiel, šiel za vzdialeným cieľom.

Šiel, šiel kráčať pláňou bielou.

Šiel, šiel v neľútostných búrkach.

Šiel, šiel hľadať ten svoj pól.

Sneh mu bičom šľahá tvár, pláň je krutá.

Mráz mu skúša dať svoj dar, pevné putá.

On však nemieni vzdať tento boj.

Stále hľadá svoj pól.

Áno, hneď mi bolo trochu veselšie. V piesni sa spieva o bielych pláňach, neľútostných búrkach, hľadaní pólu a vzdialenom cieľi. V mojom prípade z toho platil akurát ten vzdialený cieľ. Len som nevedel, čo tým cieľom je, kde ho

nájdem... a vôbec, kde sa to, dočerta, nachádzam! Prečo tu nikto nie je? Ako sa mi toto vlastne stalo? Čo to má všetko znamenať?

Keďže som stále nič nevidel, ani svetielko, stále som len kráčať, kráčať a kráčať... Neviem, ako dlho a ani kam. Nemal som z toho dobrý pocit. Aj chuť na spev ma za chvíľu prešla. Prepadali ma beznádej a smútok. Nevedel som, čo robiť, cítil som sa stratený. Snažil som odohnať pochmúrne myšlienky.

A tak som si povedal, že trúchliť môžem až potom, keď na to bude objektívny dôvod. A ten som, až na tú tmú a prázdnotu, veru nemal. Nebol som totiž ani hladný, ani smädný, nemal som bolesti, zranenia, nebolo mi zima ani príliš teplo, skrátka tak akurát. Vcelku som sa cítil dobre, a dokonca som intuitívne cítil, že mi ani nič nehrozí. Nečakal som, že na mňa odnikiaľ vybehne „strašiak“ alebo nejaké skryté zlo. Proste som tej tme akosi dôveroval a ona sa mi za to odvd'ačovala jemným bzučaním.

Odrazu som začul ostrý zvuk, ktorý sa podobal na silné tlesknutie rukami, akoby celým priestorom preletela tlaková vlna. Cítil som mierny záchvev priestoru vôkol seba. Bolo to ako jemný závan vzduchu. Všimol som si, ako sa štruktúra tmy – ak by sa to dalo takto jednoducho nazvať – zmenila. Niečo sa stalo. Ale čo? Akoby tma zmenila svoju vibráciu.

Obzeral som sa vôkol seba a vtedy som v diaľke uvidel svetelný bod. Nebol veľmi ostrý, ale predsa tam bol. Otočil som sa k nemu, vystrel obe ruky pred seba, aby som preventívne zabránil čelnej zrážke s niečím, čo by mohlo byť po ceste prekážkou, a začal som k nemu kráčať. Mal som pocit, že ten bod sa ku mne takisto približuje, že si ideme vzájomne v ústrety.

Približoval sa skutočne veľmi rýchlo. Tak neuveriteľne rýchlo, že ani neviem, ako som sa ocitol pred veľkými bielymi, žiariacimi dverami so zlatou kľučkou. Dvere sa zdali byť masívne, z kvalitného dreva, s pekne umelecky vyrezávanými ozdobami a drevenými intarziami. Ozdoby predstavovali rôzne ľudské postavy pri práci, boli tam vinohradníci, murári, pastieri, rozličné výjavy zo života. Pripomínali mi brány na stredovekých chrámoch, na ktorých zvykla byť vyrezaná krížová cesta Ježiša na Golgotu s jednotlivými zastaveniami. Dvere boli starožitné, ale veľmi zachovalé a svojou bielou farbou žiarili široko-d'aleko do tmy. Páčili sa mi. Bolo na nich zlaté, masívne klopadlo.

Začala mi svitať nádej, že za nimi nájdem niekoho, kto mi vysvetlí celú túto situáciu, zodpovie mi moje otázky a objasní mi, ako som sa sem dostal. Že sa tam budem môcť aspoň s niekým porozprávať. Tešil som sa, aj keď som nemal žiadnu predstavu, kto alebo čo ma za dverami čaká... Započúval som sa, či cez ne nebudem počuť nejaký zvuk. Rozhovor alebo pustený televízor, rádio, hudbu, hocičo. Žiaľ, nebolo počuť nič. Tak som ako slušne vychovaný človek zaklopal.

Zase nič. Nijaké kroky, žiadna odpoveď ani zvuk. Nikde nikoho.

Čo teraz?

V poriadku, pomyslel som si, ak nejde hora k Mohamedovi, príde Mohamed k hore. Skúsil som teda, či sú dvere zamknuté. Boli otvorené, a tak som vošiel.

V miestnosti nebolo živej duše, bola pekne zariadená a uprataná. Celá bola zaliata akoby denným svetlom, aj keď mala len jedno veľké okno, ktoré sa nachádzalo oproti dverám,

ktorými som vstúpil. Oknom bol výhľad na krásnu, zakvitnutú záhradu. Miestnosť bola vcelku priestranná, dalo by sa povedať, že veľká. Mala približne päť krát osem metrov. Zariadená bola v retro štýle šesťdesiatych až sedemdesiatych rokov. Nachádzal sa tu bežný nábytok ako veľký televízor, sedačka oproti televízoru, pred sedačkou drevený stolík a medzi stolíkom a televízorom boli tri taburetky na sedenie. Za sedačkou bol ešte štvorcový šachový stolík s ďalšou taburetkou.

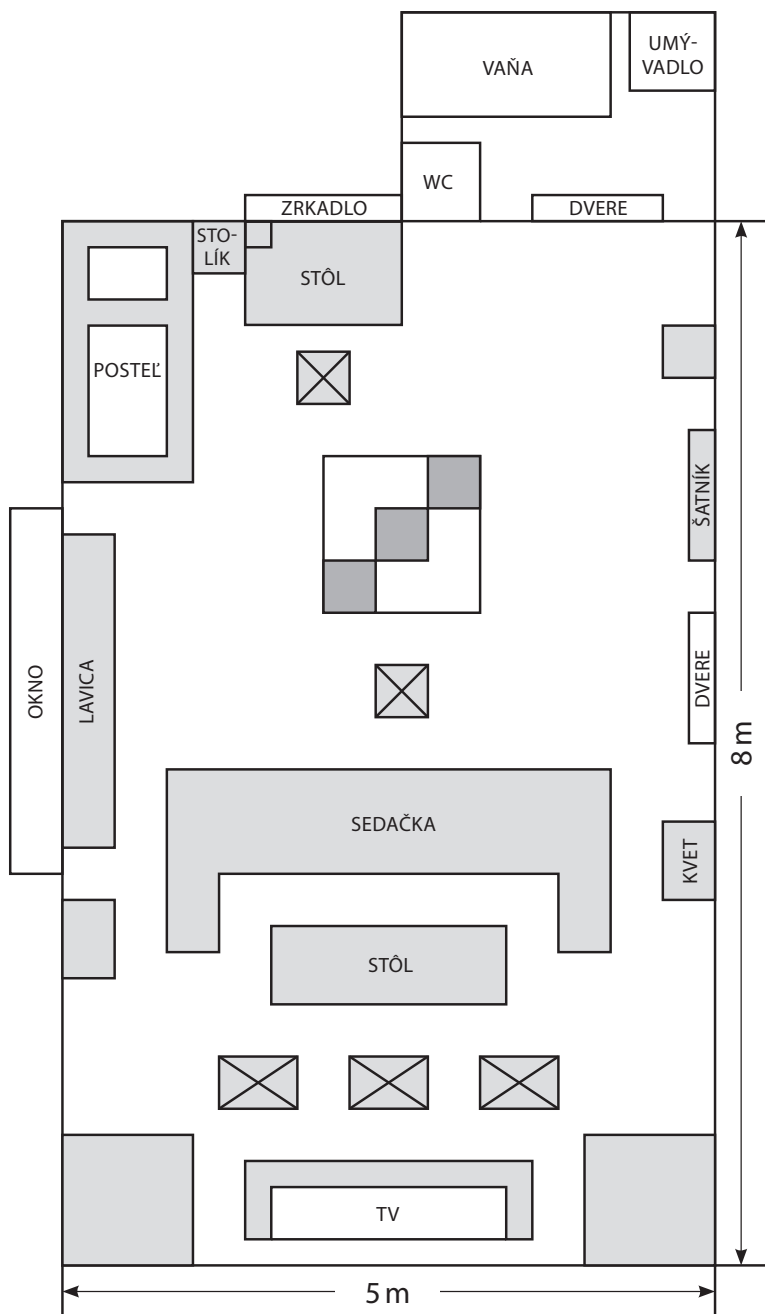
Na stene pri okne oproti televízoru viselo veľké zrkadlo a pod ním pracovný stolík s lampou. Vedľa stolíka bola posteľ a z druhej strany stolíka druhé dvere. Tie už neboli biele, ale tiež boli vyrezávané rôznymi dekoráciami. Viedli do druhej menšej miestnosti, ktorá bola spojením kúpeľne s toaletou.

A aby som nezabudol, pri vstupných dverách bol na stene vešiak na šaty so skrinkou na topánky. Čo ma však najviac zaujalo, boli veľké kukučkové hodiny, visiace hneď vedľa šatníka na stene, ktoré, mimochodom, neboli len dekoráciou, ale aj skutočne fungovali. Tiež to bola nádherná rezbárska práca. Niektí si tu dal proste záležať na drevených dekoráciách.

Celé mi to pripadalo ako milé, vkusné a relatívne útulné bývanie tak pre jednu – dve osoby. To som vtedy ešte netušil, že sa toto miesto stane pre mňa na niekoľko nasledujúcich dní mojím novým domovom. Keďže táto izba znamenala pre môj ďalší „pobyt“ veľmi veľa a trávil som v nej prakticky všetok svoj čas, priblížim ju na nasledujúcom obrázku a na ďalších riadkoch podstatne podrobnejšie.

Ak ťa to, milý čitateľ, nezaujíma, pokojne tieto riadky preskoč.

Celkový opis a rozmiestnenie nábytku vyzeral nasledovne:

Najprv si rozdeľme izbu podľa štyroch stien, pretože väčšina zariadenia bola rozmiestnená pozdĺž nich. Zoberme si ako východiskový bod dvere. Ľavá stena bola tá, ktorá sa nachádzala vľavo od dverí. Potom máme pravú stenu. Stena oproti dverám bola tá s oknom. A ostáva nám už len štvrtá stena, môžeme ju nazvať aj „vstupná“, kde boli dvere, cez ktoré som vošiel dnu. Všetko zariadenie v izbe aj elektronické prístroje, boli osadené do dreva (mne to pripadalo ako drevo).

Pred ľavou stenou bol v strede na TV stolíku umiestnený veľký analógový retro-televizor s obrazovkou, ktorá mala uhlopriečku viac ako päťdesiat palcov. Tento televizor mi výzorom pripomínal náš prvý čierno-biely, lenže tento mal nezvyčajne veľkú obrazovku, čo bolo trošku divné a čiastočne aj smiešne.

Naľavo od televízora, v rohu miestnosti, sa nachádzalo niečo, čo mi pripomínalo hi-fi vežu. Bolo to vysoké asi pol druha metra a malo to nespočetne veľa funkcií, tlačidiel a gombíkov, umiestnených v niekoľkých radoch pod sebou s rôznymi symbolmi. Niektoré symboly mi boli povedomé, napríklad PLAY, STOP, mp3, TIME, DATE, REW a podobne. Význam ostatných mi nič nehovoril. Napravo od televízora bola tiež nejaká hnedá skrinka, vysoká podobne asi jeden a pol metra, ktorá mala plno svetielok, blikajúcich rôznymi farbami, ale nemala žiadne tlačidlá na ovládanie. Pripadala mi ako server k počítačovej sieti. Na tejto skrinke bolo položené niečo ako komplexnejšia a väčšia počítačová klávesnica. Podobne, aj tu som niektoré symboly na klávesnici rozoznával, iné mi boli cudzie. Časť klávesnice bola aj abecedná, čiže sa dalo na nej písať text. Numerickú časť som tiež dokázal pochopiť, ale význam zvyšku symbolov mi unikal.

Ďalšia skrinka s farebnými kontrolkami, asi meter vysoká, bola postavená zľava pri okne. Na nej bolo položené niečo, čo pripomínalo diaľkový ovládač k TV. Nebudem zatiaľ vysvetľovať podstatu a funkciu týchto „neznámych elektronických zariadení“, lebo sa k nim dostanem neskôr.

Pod oknom bola dlhá, pohodlná lavica, aby sa človek mohol kochať výhľadom z okna. Mimochodom, ten výhľad bol nádherný, aj k nemu sa ešte vrátim. Vedľa lavice bola posteľ, ktorá zasahovala až do rohu k pravej stene. Situovaná bola tak, že keď som si do nej ľahol, nohy som mal takmer pri okne a očami som mohol sledovať celú miestnosť aj televízor, a dokonca som mal „pod kontrolou“ aj vstupné dvere. Bolo z nej vidieť aj na čas na kukučkových hodinách a tiež na elektronický display, ktorý svietil na červeno, a bol umiestnený priamo nad vstupnými dverami. Tam svietili tri hodnoty. DEŇ, ČAS a REÁLNY ČAS. Čo tieto hodnoty znamenali, som vtedy ešte netušil.

Pri posteli na pravej stene bol malý nočný stolík a vedľa neho pracovný stôl so stoličkou. Na stole bola stolná lampka a nad stolom veľké zrkadlo s krásnym dreveným rámom. Vedľa stola boli, ako som už spomínal, druhé dvere. Za týmito dverami sa nachádzala kúpeľňa. V kúpeľni bolo umývadlo, nad ním skrinka so zrkadlom, vedľa umývadla veľká vaňa a v rohu miestnosti WC.

Pri vstupnej stene bol v kvetináči, naľavo od vstupných dverí, veľký kvet. Mal široké, rozstrapkané zelené listy, asi som ho už niekde predtým videl, myslím, že to bol nejaký druh filodendronu.

Napravo od vstupných dverí bol šatník so skrinkou na topánky. Na stene vedľa šatníka viseli prenádherne kukučkové

hodiny. A v strede miestnosti (oproti televízoru) bola veľká zelená sedačka. Pred sedačkou drevený stolík a, ako som už spomínal, medzi stolíkom a televízorom boli tri zelené taburetky, určené na sedenie, a za sedačkou bola ešte ďalšia, prisunutá k šachovému stolíku.

Podlaha bola z drevených parkiet a pokrytá hnedým kobercom. Nemal žiaden vzor a nesiahal až úplne ku stenám. Bol taký čistý, že by sa z nehol dalo aj jesť. Všetko v miestnosti bolo čisté, upratané a žiarilo čistotou.

Jediné, čo mi tu chýbalo, bola chladnička a v nej nejaké dobroty. To bol asi jediný nedostatok, ktorý som si v tej chvíli uvedomil.

Osvetlenie v miestnosti tvorili malé bodové svetielka, zabudované do stropu. Svietili ako malé hviezdičky na ble-domodrej oblohe. Nedokázal som určiť, či to boli žiarovky alebo nejaký iný zdroj žiarenia. V každom prípade ich svietivosť zabezpečovala dostatočné osvetlenie celej miestnosti. Časť svetla do miestnosti, samozrejme, prichádzalo oknom.

Komu to tu asi patrí? pýtal som sa sám seba.

V izbe som sa cítil bezpečne a celkom dobre. Bola ladená v troch základných farbách. Steny do žltu-oranžova, v zariadení prevládala hnedá a jej odtiene, jedine sedačka a taburetky boli tmavo zelené. Ani som nemal pocit, že som v cudzom prostredí, skôr mi to pripadalo, akoby som bol doma. Bolo to zrejme tým, že väčšina vecí v miestnosti bola nadizajnovaná tak, že mi pripomínala niečo z môjho života alebo sa na niečo podobala, a preto sa mi zdalo všetko také povedomé a blízke.